

שיעור שלושים ושמונה

פלוני בא על אשתי

רבא אמר מימרא נוספת (ט ע"ב - י ע"א), שאם אדם אמר 'פלוני בא על אשתי' נאמן להורגו עם עוד אחד, אבל אין נאמן להרוג את אשתו. והחידוש בזה הוא שהייתי חושב שאומרים אדם קרוב אצל עצמו אבל אצל אשתו לא, קמ"ל שהוא גם קרוב אצל אשתו.

הראשונים התקשו בהו"א של הגמרא - וכי יעלה על הדעת לומר שהאשה לא נקראת קרובה שלו? הלא זו משנה ערוכה לקמן (כו ע"ב) שהאשה היא קרובתו של האיש!

רש"י ותוס' הלכו בגישה האומרת שודאי אשתו קרובה שלו, אלא יש צד לומר שנקבל את העדות על אשתו מיגו שמקבלים את העדות על חברו, אע"פ שבסתמא לא נאמן על קרובתו. ונרחיב בדבריהם בהמשך אי"ה.

ביאורי היד רמ"ה

היד רמ"ה מבאר, שההו"א היא שאפשר לקבל את כל עדות הבעל כולל את העדות על האשה, כי אפשר לומר שהקרבה של הבעל לאשתו היא לא קרבה רגילה שאיננה ברת שינוי כקרבת אח לאחיו, אלא קרבה זו תלויה בהיתר האשה לבעלה, היינו שרק אם האשה מותרת לבעלה היא נקראת קרובתו, אבל בנד"ד כיון שמעיד שהיא זינתה הוא טוען שהיא אסורה עליו וממילא היא לא נקראת קרובתו ויהיה נאמן לאסרה עליו, קמ"ל שפסול קרובה של אשה הוא לא מצד ההיתר שלה לבעלה, אלא מצד שהיא אשתו ולכן היא עדיין אסורה עליו כל זמן שלא גירשה, לכן לגבה לא נאמן דפלגינן לדיבוריה.

והביא ביאור נוסף, שההו"א היא שיש לחלק בין המקרה לעיל לגבי פלוני רבעו לרצונו למקרה זה, כיון שלעיל ברור שאין כוונתו להעיד על עצמו שנרבע לרצונו שהרי אדם יודע שהוא לא יכול להעיד על עצמו, ולכן ודאי שהוא לא בא לספר על עצמו בתורת עדות ולכן אנו יכולים לחלק את דיבורו ולומר שהוא מעיד רק על הרובע ולא על עצמו, אבל כאשר אדם מעיד על אשתו אינו יודע שאינו יכול להעיד עליה, כי הוא חושב שכיון שיכול לגרשה יכול גם להעיד עליה וממילא הוא בא בתורת עד גם על אשתו, לכן שם נאמר שכל העדות נפסלת כי בא להעיד עדות פסולה

- קמ"ל שלא אומרים כן אלא אנו אומרים שאדם קרוב אצל אשתו, לכן גם כאשר הוא בא להעיד על אשתו הוא ודאי לא התכוון לספר שהיא זינתה בתורת עדות, ורק על חברו בא להעיד, וממילא פלגינן לדיבוריה ונאמן לגבי חברו להרגו אבל אין הורגים את אשתו על פיו.

יוצא על פי ביאור זה של היד רמ"ה, שלב"ד יש אומדנא שאדם מבין על מה הוא מעיד והוא יודע שאם הוא בא לומר משהו על אשתו זה ודאי לא בתורת עדות אלא סתם אמירה בעלמא, ולכן אין ב"ד מקבלים את דבריו כעדות. כלומר שכל מה שעדות מחייבת לנהוג על פיה זה רק אם המעיד מתכוון בעדות זו שיקבלו את דבריו וינהגו על פיהם, הלא"ה לא.

לראב"ד היתה שיטה אחרת בביאור הסוגיא. לדבריו 'אדם קרוב אצל עצמו' היינו אדם שמעיד עדות שהיא על עצמו אינו נקרא עד כי הוא לא בתורת הגדת עדות. לאור פירושו מבאר הוא את ההר"א והמסקנא בצורה אחרת, וכדלהלן.

דברי הראב"ד הוזכרו ברא"ש (מכות פ"א סימן יג) לענין אילעא וטוביה שהיו עדים קרובים לערב ורב פפא פסל אותם, כי אם אין ללווה לשלם הולכים לגבות מהערב ולכן הם נקראים קרובים לעדות.

שאל הרא"ש, מדוע שלא נאמר 'פלגינן' במקרה שם, שנאמין לעדים שהלווה חייב כסף למלוה ולא נאמין להם לגבי הערב שהוא ערב על החוב הזה.

והביא שיש שתירצו, שהחילוק בין הדברים הוא ש'פלגינן' נאמר רק במקרה שיש כאן שתי עדויות - אחת על הרובע ואחת על הנרבע, ואם אחת העדויות היא על עצמו לא נקבל את העדות הזו ואת העדות השניה נקבל. אבל להאמין להם שהלווה חייב ולא להאמין שהערב חייב אי אפשר, כי יש שטר שכתוב בו שהוא ערב.

הסברא בזה, אולי ע"פ מה שהבאנו בעבר בשם האחרונים שיש 'פלגינן נאמנות', היינו שיש עדויות מסוימות שנקבל אותם בשלימותן לגבי דבר אחד ולגבי דבר שני לא נקבלן, בשונה מ'פלגינן דיבורא' שאנו רוצים לחלק את העדות עצמה ולקבל חלק אחד ואת השני לא.

לפי זה אפשר לבאר שמשמעות דבריהם היא שאפשר לחלק את דברי העד ולקבל חלק אחד ואת השני לא, אבל פלגינן נאמנות לא אמרינן, ולכן בנד"ד לגבי עובדא דאילעא וטוביה א"א לומר פלגינן.

אלא שלפ"ז שיטה זו כולה מקשה היא, שהרי לעיל הבאנו מכמה מקורות שבהם להדיא ראינו דלכ"ע אמרינן פלגינן נאמנות, כגון (יבמות כה ע"ב) המעיד לאשה שהרג את בעלה שמתירים את בעלה על פיו אע"פ שאינו נעשה רשע על פיו. וכן (שם ק"ז ע"א) האומרת מת בעלי שיכולה להינשא אבל אין האחים נכנסים לנחלה על פיה, וכן (שם מז ע"א) אדם נאמן לומר על בנו שהוא בן גרושה או חללה ולא נאמן לפסול את בניו, וכן נפסק ברמב"ם (הל' איסורי ביאה פט"ו הט"ז) לענין דין 'יכיר' שנאמן אדם לומר בני זה ממזר אך אין נאמן בזה לפסול את אשתו. וא"כ כיצד יכלכלו האומרים כן ברא"ש את הגמרות הללו?

הקהילות יעקב (כתובות סימן יח) ורבי שמואל רוזובסקי (שיעורים, גיטין סימן קכ) מבארים, שודאי שגם ה'יש מפרשים' מודים שיש פלגינן נאמנות, אלא שלדבריהם דין פלגינן נאמר רק במקרים בהם לא צריך עדות ממש אלא אמירה של האדם שנאמן על ידה, ועל כן תקנו שיש אמירות מסוימות שיהיה נאמן בחלקם ובחלקם לא, וכמו בכל המקרים הנ"ל וכן רבים. אבל ודאי שבמקום שדרושה לנו עדות מוחלטת א"א לומר פלגינן נאמנות לדעה זו, כי אם העדות לא מספיקה לדבר אחד ודאי שאיננה מספיקה לדבר השני בפני עצמו.

עד כה עסקנו בתירוץ של הרא"ש, אמנם הראב"ד תירץ באופן אחר את שאלת הרא"ש, וכך הביא הרא"ש בלשונו:

והראב"ד ז"ל כתב בתשובותיו שכל עדות שבטלה מקצתה מחמת פסול קורבה בטלה כולה ולא פלגינן דבורא. דהא לא פליג בהו רחמנא דאמר מה שנים נמצא אחד מהן קרוב או פסול עדותם בטילה אף שלושה אלמא לא פלגינן עדותם והא דאמר אדם קרוב אצל עצמו ואין משים עצמו רשע היינו דווקא כשמעיד על עצמו שאין זה עדות כלל אלא כמי שאינו דמי שאין אדם נקרא לעצמו עד פסול כדי שנאמר עדות שבטלה מקצתה בטלה כולה ודמיה להא דאמר לעיל במקיימי דבר הכתוב מדבר דכי היכי דכשנמצא אחד מן העדים קרוב או פסול עדותן בטילה הכי נמי כשנמצא לאחד מהן קרוב או פסול שהרי מקצת עדותן בטילה מחמת קורבה. וכי היכי שאין ההורג פוסל את שאר העדים מפני שאין אני קורא בו עדות שבטלה מקצתה בטלה כולה הכי נמי כשהוא מעיד על עצמו ועל אחר בכלל אין אני קורא בו עדות שבטלה מקצתה בטלה כולה לפי שאין עליו שם עד כלל.

הראב"ד סובר, שפלגיןן נאמר רק כאשר אדם מעיד על עצמו שאז כיון שאין לו תורת עדות לעצמו כלל אנו מקבלים את העדות שלו לגבי השני בלבד כי לגבי עצמו אינו נקרא כלל עד. אבל במקרה שמעיד על קרובו הוא פוסל את כל העדות מצד 'עדות שבטלה מקצתה בטלה כולה', ולכן א"א לחלק את הדברים במקרה של עד קרוב לערב.

לדבריו יוצא, שבפסול קורבה אין פלגיןן דיבורא וגם לא פלגיןן נאמנות, וכאשר בעדות יש קורבה לעצמו יש גם פלגיןן נאמנות וגם פלגיןן דיבורא.

הזכרנו כבר בעבר שתוס' ודאי לא סברו כך כי הם הבינו שיש פלגיןן גם באדם שמעיד על אחותו שזינתה שזה פסול קורבה רגיל ולא אדם שמעיד לעצמו.

לאור דברי הראב"ד שאל הגר"ח מבריסק (כתבים, סימן רצו), הרי בפלוגי רבעני לרצוני הראשונים כתבו שה'פלגיןן' הוא שפלוגי רבע משהו אחר ולא את העד, והלא ע"י הפלגיןן הזה כל העדות נפסלת כיון שהעדות תהא מוכחשת ע"פ זה, שהרי ע"פ העד הראשון מי שנרבע זה משהו אחר ולא הוא, אבל לפי העד השני שמצטרף עמו מי שנרבע זה העד הראשון, וא"כ הם מכחישים זא"ז בבדיקות וכיצד אפשר להרוג את הרובע על פיהם?

ומיישב הגר"ח, שבשביל להכחיש בבדיקות צריך שתהא כאן עדות שתהיה מוכחשת, אבל אם אין כאן עדות כלל ודאי שלא שייך כאן הכחשה. וא"כ כאן שאנו לא מקבלים את דבריו לגבי עצמו, אין אנו אומרים שלדבריו הנרבע הוא משהו אחר, אלא שלדבריו אין אנו יודעים מי הנרבע כלל, ולכן גם אם השני מעיד שהעד הראשון הוא הנרבע עדיין אין זו הכחשה.

ולפי הראב"ד ביאור ההו"א בגמרא הוא כזה: היה לנו הו"א לומר שאשתו קרובה שלו ככל קרוב ולכן העדות תיפסל לחלוטין כי עדות שבטלה מקצתה בטלה כולה, קמ"ל שאומרים אדם קרוב אצל אשתו ולכן גם העדות שלו לגבי אשתו לא מתקבלת כלל כעדות, וממילא נאמן להרוג את חברו ולא מקבלים את דבריו גבי אשתו.

הגר"ח (הל' עדות פי"ד ה"ז) רוצה להוכיח שהרמב"ם לא מסכים עם הראב"ד, אלא סובר שדין פלגיןן נאמר גם לגבי קרובים. הרמב"ם (שם פי"ג הי"ג) כתב: "האיש עם אשתו ראשון בראשון", ומזה שלא הגדיר את אשתו כעצמו ממש, אע"פ שלמסקנת הסוגיא אדם קרוב אצל אשתו, מוכח שלדעת הרמב"ם אין הבדל בין קרוב רגיל לבין אדם

כלפי עצמו, ולכן מגדיר את אשתו כקרובתו ולא כעצמו. ומ"מ כתב הגר"ח שאין זה מוכרח לומר כך.

הנוב"י הקשה על תשובת הרשב"א שהזכרנו בעבר (ח"א א' רלז) הסובר שפלגינן נאמר רק אם אפשר לחלק את דבריו כמות שהם ללא שינוי לשון, והוכיח כן מכך שהגמרא הביאה כדוגמא את 'פלוני בא על אשתי' ולא 'אני באתי על אשתו של פלוני', כיון שאם יאמר כן א"א לומר 'פלגינן', כי אם נחלק את דיבורו ונוריד את רשעותו מהעדות לא תהיה שום משמעות לדבריו. ויש לשאול - הלא גם לגבי פלוני בא על אשתי א"א לחלק את דבריו, כי צריך להעיד שפלוני בא על אשת איש, ואם נוריד את המילה 'אשתי' אין משמעות לעדותו, ואעפ"כ פלגינן לדיבוריה!

אמנם אפשר לומר, שמדובר שהוא אומר 'פלוני בא על אשת איש שלי', ואז אם מורידים את המילה שלי יש משמעות לשאר העדות, ולק"מ.

מ"מ, לדעת הרשב"א עולה שב"ד יכולים לקבל רק עדות שלימה, ולכן רק אם אפשר להוריד את מה שאינו עדות ויש עדיין משמעות לדבריו הנותרים - אפשר לקבל את דבריו לאחר שמחלקים את דבריו, אבל אם לאחר שנוריד את דבריו שא"א לקבלם נצטרך לפרש את דבריו אין בזה קבלת עדות.

אמנם, אפשר לומר שכל מה שאמר הרשב"א זה רק במעיד על עצמו, אבל במעיד על קרובו שם אפשר לפרש את דבריו, שהרי גם דבריו כלפי קרובו הם בתורת עדות אלא שהם עדות פסולה, ולכן אפשר לחלק את דבריו ואף לפרש אותם.

ביאור רש"י ותוס'

רש"י כתב בהו"א בגמרא לגבי 'פלוני בא על אשתי', שהיה מקום לומר לענין פלגינן דיבורא שאין משמעות לכך שהוא קרוב אצל אשתו, היינו שאפילו שהוא קרוב של אשתו יהיה נאמן להורגה במיגו דנאמן להרוג את חברו יהיה נאמן להרוג את אשתו.

רש"י עצמו לא כתב להדיא 'מיגו', אבל בתוס' נכתב כן להדיא:

אצל אשתו לא אמרינן - אף על גב דמתני' היא בזה בורר (דף כז:): דבעל כאשתו לענין עדות ס"ד הכא דמתמת מגו דמהימן להורגו מהימן להורגה.

גם לגבי הסוגיא של 'פלוני בא על שורי' רש"י ותוס' כתבו בסגנון אחד, שאין הו"א בגמרא לומר שאדם כלל לא קרוב אצל ממונו, אלא שלענין פלגינן דיבורא לא נאמר

שהוא קרוב אצל ממונו, ולכן נקבל את עדותו על שורו וגם על הרובע והשור יסקל וגם רובעו יומת.

הראשונים ראו כן תמהו על דברי רש"י ותוס', מה ההו"א לומר שלולי פלגינן דיבורא נאמר שכל העדות תהא כשרה, הלא קיי"ל בכל התורה שעדות שבטלה מקצתה בטלה כולה ולא להיפך! כן הקשה הר"ן והיד רמ"ה בסוגיין, וכן הרמב"ן בסוגיא דאילעא וטוביה (מכות ז ע"א), שלא עלה על דעת הגמרא לומר שיהיה נאמן להרוג את אשתו.

התורת חיים הוסיף והקשה, שעצם ההו"א לומר מיגו לגבי אשה היה יכול להתקבל על הדעת אם פסול קרוב היה מחמת פגם באמינות, אבל לפי מסקנת הסוגיא (ב"ב קנט ע"א) פסול קרוב הוא גזה"כ ולא מחמת פסול אמינות, ולכן לא שייך בזה להכשיר מטעם מיגו כלל ומה ההו"א?

הקוב"ש (ח"ב, סוף קונטרס דברי סופרים עמ' קכב) מביא¹, שלפי רש"י ותוס' הפשט הוא הפוך לחלוטין מהראב"ד. הראב"ד ביאר את ההו"א של הגמרא שעדות על אשתו פסולה כמו סתם עדות לקרוב ולכן עדות זו תפסול את כל העדות, קמ"ל שאומרים שאדם קרוב אצל אשתו, כלומר שמבחינתנו אשה של אדם היא כחלק ממנו והוא כלל לא נקרא עד לגבה, ולכן נקבל את העדות השניה, ואילו לדעת רש"י ותוס' ההו"א היא בדיוק הפוכה. ונבאר את דבריו.

ביארנו, שלדעת הראב"ד הסיבה שבעל דבר לא יכול להעיד היא משום שבעל דבר לא בכלל עדות על עצמו כלל, כי הוא מעושי הדבר ולא ממקיימי הדבר. וא"כ ההו"א לרש"י היא, שכיון שהבעל מעיד גם על מישהו אחר שהוא כלל לא קרובו, ובמה שאומר על אותו אחד יש תורת הגדת עדות שהרי זו עדות כשרה, ממילא מיגו שיש תורת הגדת עדות כלפי אותו אחד - תהיה תורת הגדת עדות גם כלפי אשתו אע"פ שהוא בעל דבר לגבה ונקבל את עדותו בשלימותה, קמ"ל שגם לגבי אשתו הוא נקרא קרוב ולא רק בעל דבר, ואם הוא קרוב לאשתו לא יועיל לומר שבגלל שקיבלנו את עדותו לגבי חברו נקבל גם לגבי אשתו, כי עדיין הוא צריך להיות פסול מטעם קרוב, ולכן לגבי אשתו אין אנו מקבלים את עדותו.

כלומר, לגבי קרבת אשת לבעלה לא מצאנו להדיא שהפסול הוא משום קרובה, אלא אפשר לומר שהפסול הוא משום בעל דבר, כי אשתו כגופו. ולכן ההו"א בגמרא היא שאולי כל מה שנאמר אדם קרוב אצל עצמו זה רק כלפי עצמו שהוא קרוב לעצמו

¹ במכתב שכתב הרב צבי יהודה לייב וסרמן, אחיו של הגר"א וסרמן.

ולכן לא יכול להעיד על עצמו, אבל לגבי אשתו שהפסול הוא משום בעל דבר בלבד ולא משום קורבה, אולי מטעם מיגו נוכל לקבל את העדות הזו ולהחשיבה כעדות ממש, כי הרי קיבלנו את עדותו לגבי חברו - קמ"ל שגם לגבי אשתו הוא קרוב - אדם קרוב אצל אשתו, ולכן כמו שלגבי עצמו הוא לא יכול להעיד ולא מקבלים את עדותו ופלגינן לדיבוריה כך גם לגבי אשתו.

הרמב"ם (הל' עדות פי"ג ה"ו) כותב, שאדם שלא יכול להעיד על חברו - אינו יכול להעיד גם לאשת חברו כי הבעל כאשתו לכל דבר. ולאחר מכן (ה"ג) כתב שהאיש לאשתו ראשון בראשון. משמע לכאורה שהוא קרוב של אשתו ולא שאשתו כגופו ממש כבעל דבר, וכיצד תלכנה שתי הלכות אלו יחדיו?

הרב שך (באבי עזרי שם) מבאר בדומה ליסוד אשר אמרנו; בהלכה ו' הרמב"ם כותב שאשה כבעל והבעל נקרא בעל דבר גם לגבה, אבל זה נכון רק במקום שא"א שבעל דבר יעיד, אבל במקום שהפסול הוא פסול קורבה ולא פסול של בעל דבר מניין לנו שבעל פסול לאשתו - לכן בהלכה י"ג כתב שבנוסף לפסול בעל דבר שיש לבעל כלפי אשתו יש לו גם פסול של קרוב.

העולה מהפירוש הנ"ל, שמהלך הגמרא ע"פ רש"י הפוך לחלוטין מהמהלך לפי הראב"ד, כי ההו"א שהוא בעל דבר גבי אשתו, קמ"ל שיש גם פסול קרוב. בשונה מהראב"ד דלדידיה ההו"א היא שיש רק פסול קרוב גבי אשתו קמ"ל שיש גם פסול בעל דבר.

הקושי בפירוש זה הוא, סו"ס מה הוסיף רבא במימרא זו יותר מאשר במימרא הקודמת, הלא החידוש בדברי רבא לעיל לגבי פלוני רבעני לרצוני הוא דפלגינן לדיבוריה, ולא אמרינן מיגו דנאמן לגבי חברו יהיה נאמן גם לגבי עצמו ואז ממילא הוא נפסל בהודאת פיו כי הוא רשע, אלא פלגינן לדיבוריה. וא"כ זהו בדיוק החידוש גם כאן - דלא אמרינן מיגו דנאמן לגבי חבריה מהימנינן ליה גבי איתתיה, אלא אמרינן פלגינן, ומאי קמ"ל היינן הך!

מצאנו ביאור נוסף לשיטת רש"י² ע"פ ביאור גדר פסול קרוב. הזכרנו שפסול קרוב הוא מגזה"כ, ולא מחמת פגם באמינות העדות. ולפי זה רצה לבאר שההו"א בגמרא היא שכאשר אדם מעיד על אשתו ומעיד בנוסף גם על אדם אחר הייתי חושב לומר שכיון שנאמן להעיד על חברו כי הוא לא קרוב לגביו, כך יהיה נאמן גם לגבי אשתו

² ראש ישיבת טלז הגר"מ גיפטר, בספר הזיכרון לגר"ח שמואלביץ, עמ' תקמב.

אע"פ שהוא קרוב אליה, קמ"ל שלא מועילה עדותו גבי חברו להכשיר את העדות גבי אשתו ולא נהרגת בעדותו.

השערי יושר (שער ו פי"א) מביא ביאור נוסף, על פי מה שאמר היד רמ"ה שההו"א בגמרא הייתה שאדם יכול להיות נאמן לגבי אשתו להורגה כי הוא בא לאסור אותה עליו, והו"א דכל מה שאסרה תורה לאדם להעיד על אשתו זה רק אם לא אוסרה עליו בדיבורו, אבל אם אוסרה עליו יהיה מותר לו להעיד לה, שהרי לאחר עדותו היא כבר לא קרובתו - קמ"ל שפסול אדם לאשתו הוא פסול שלא קשור להיתרה או איסורה עליו.

שאל השערי יושר - הלא אין פשר בהו"א זו, שהרי זו עדות שאי אתה יכול להזימה, כי ברגע שיאמרו לבעל 'עמנו היית' התברר שעדותו על אשתו לא יכולה לאסרה עליו וממילא היא קרובתו ועדותו היא לא עדות, וא"כ מה ההו"א שעדות זו תתקבל?

ומבאר, שכיון שכאן הוא מעיד על אדם נוסף חוץ מאשתו, ההו"א היא שיהיה נאמן להעיד כיון שעיקר העדות היא על פלוגי ולא על אשתו, והעדות על אשתו היא רק כבדיקות לעדות על פלוגי [שחלק מהבדיקות הן עם מי הוא נאף], ולכן כיון שכך יש צד לומר שכיון שהוא רוצה בעדות זו גם לפסול את אשתו אין עדות כזו פסולה גבי אשתו, וכאן א"א לומר שזו עדות שא"א יכול להזימה, כי לגבי חברו הוא יכול להעיד ואפשר להזימו. לכן בהו"א הגמרא מבינה שיהיה נאמן להרוג את אשתו כיון שע"י עדותו על חברו העדות הזו קבילה, וכיון שבא לאסור את אשתו התבטלה קרבתו - קמ"ל שגם בכה"ג הקרבה לא מתבטלת כלל ואינו יכול להעיד על אשתו, כי העדות על אשתו היא כעדות בפני עצמה ופלגינן לדיבוריה.

וע"פ זה ביאר לקמן גבי שורו, ששם באמת אנו אומרים שכיון שהוא בא ע"י עדותו לסקול את שורו ולנתק את הבעלות על שורו - כיון שיכול להעיד על חברו שרבע הוא נאמן גם להעיד על שורו שנרבע ולסקלו ומקבלים את דבריו, כי יכול ע"י עדות זו לאסור את שורו עליו וממילא אינו קרוב אצל ממונו.

הזכר יצחק (סימן יד) והקה"י (סנהדרין ס"ס טו) ביארו ע"פ הבנת הרמב"ם (עדות פי"ג ה"א) שמה שאדם לא יכול להעיד לקרוביו מאישות זה רק מדרבנן ולא מן התורה, כי מהתורה רק קורבה שמצד האב נקראת קורבה.

לפ"ז ההו"א בגמרא היא שכיון שפסול להעיד לאשתו רק מדרבנן [כי זהו פסול אישות ולא קורבה מן האב] יש צד לומר שמתוך שנאמן על חברו האמינו לו רבנן גם

לגבי אשתו, קמ"ל שפסולי אישות זה דאורייתא בשונה מסתם פסולי אישות אחרים ולכן כאן לא מועיל מיגו, או דקמ"ל שחכמים לא עשו מיגו להכשיר עדות לאשתו.